

Věc C-353/24

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

15. května 2024

Předkládající soud:

Administratīvā rajona tiesa (Lotyšsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

13. května 2024

Žalobkyně:

SIA EUROPARK LATVIA

SKIDATA GmbH

Žalovaný:

Valsts ieņēmumu dienests

Vedlejší účastnice řízení:

SIA 19 points

SIA Ernst & Young Baltic

Administratīvā rajona tiesa

Rīgas tiesu nams

(správní soud prvního stupně se sídlem v Rize, Lotyšsko)

USNESENÍ

V Rize dne 13. května 2024

[*omissis*] [složení soudu],

za přítomnosti zástupců žalobkyně SIA EUROPARK LATVIA a zástupce žalobkyně [*omissis*] SKIDATA GmbH, jakož i zástupců orgánu, který jedná

jménem Lotyšské republiky, Valsts ieņēmumu dienests (státní daňová správa, Lotyšsko), zástupce třetího subjektu SIA 19 points a zástupců orgánu pro posuzování shody SIA Ernst & Young Baltic,

přezkoumal na veřejném jednání správní věc zahájenou žalobami, jež podaly SIA EUROPARK LATVIA a společnost SKIDATA GmbH, které se prostřednictvím těchto žalob domáhají zrušení rozhodnutí státní daňové správy ze dne 2. září 2022.

Předmět a relevantní skutkové okolnosti sporu v původním řízení

- 1 Žalobkyně SIA EUROPARK LATVIA je obchodní společnost registrovaná v Lotyšsku, která poskytuje parkovací či garážové služby.

Žalobkyně SKIDATA GmbH je obchodní společnost registrovaná v Rakousku, která v Rakousku vyrábí zařízení pro automatickou platbu a (prostřednictvím dceřiných společností nebo jiných distributorů) dováží tato zařízení do dvaceti pěti členských států Evropské unie včetně Lotyšska.

Ve dnech 30. června a 27. listopadu 2015 koupila žalobkyně SIA EUROPARK LATVIA od distributora druhé žalobkyně, SKIDATA GmbH, zařízení pro automatickou platbu, jež vyrobila SKIDATA GmbH, se zahrnutím nákladů na instalaci a správu projektu. V období od 8. října 2015 do 30. prosince 2015 bylo osm nabytých zařízení SKIDATA PARKING.LOGIC zapsáno do jednotné databáze (rejstříku) státní daňové správy jako zařízení pro obchodní účely (dále jen „zařízení pro obchodní účely“).

- 2 SIA Ernst & Young Baltic (dále jen „orgán pro posuzování shody“) jakožto orgán pro posuzování shody registračních pokladen, hybridních registračních pokladen, pokladních systémů a specializovaných zařízení a přístrojů – jež obnáší testování vzorů registračních pokladen, hybridních registračních pokladen, pokladních systémů a specializovaných zařízení a přístrojů, jakož i jejich modifikací a verzí jejich softwaru, s cílem zaručit splnění technických požadavků použitelných na elektronické přístroje a zařízení pro registraci daní a jiných poplatků –, oznámil státní daňové správě dopisem ze dne 16. května 2022, že v souvislosti s pokladním systémem SKIDATA PARKING.LOGIC V29.00 bylo odmítnuto vydat prohlášení o shodě tohoto systému s technickými požadavky použitelnými na elektronické přístroje a zařízení pro registraci daní a jiných poplatků (dále jen „prohlášení o shodě“), neboť poskytovatel služeb správy zařízení pro obchodní účely – hospodářský subjekt, který je před zahájením činnosti zapsán do jednotné databáze (rejstříku) státní daňové správy –, nesoucí název SIA 19 points, neposkytl údaje stanovené v čl. 121⁴ bodě 4 Ministru kabinetu 2014. gada 11. februāra noteikumi Nr. 96 (nařízení Rady ministrů č. 96 ze dne 11. února 2014; dále jen „nařízení o užívání“), a sice zdrojový kód a spouštěcí kód registrovaného softwaru zařízení pro obchodní účely.
- 3 Rozhodnutím státní daňové správy ze dne 2. září 2022, jímž bylo ukončeno správní řízení zahájené uvedeným orgánem, byla zařízení pro obchodní účely

vyloučena z jednotné databáze (rejstříku) uvedeného orgánu, neboť nebylo provedeno posouzení shody, jež by vedlo k vydání prohlášení o shodě prokazujícího splnění technických požadavků použitelných na elektronické přístroje a zařízení pro registraci daní a jiných poplatků.

Ve zmíněném rozhodnutí se mimo jiné uvádí, že požadavek stanovený v čl. 121⁴ bodě 4 nařízení o užívání nesmí být považován za technický požadavek a že není nutné jej oznamovat Evropské komisi podle směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (dále jen „směrnice 2015/1535“). Podle tohoto rozhodnutí jsou technické požadavky, které jsou použitelné na elektronické přístroje a zařízení, uvedeny v Ministru kabineta 2014. gada 11. februāra noteikumi Nr. 95 „Noteikumi par nodokļu un citu maksājumu reģistrēšanas elektronisko ierīču un iekārtu tehniskajām prasībām“ (nařízení Rady ministrů č. 95 ze dne 11. února 2014, „nařízení o technických požadavcích použitelných na elektronické přístroje a zařízení pro registraci daní a jiných poplatků“), které bylo oznámeno Evropské komisi a členskými státy.

- 4 Žalobkyně – SIA EUROPARK LATVIA a společnost registrovaná v Rakousku SKIDATA GmbH – podaly žalobu k Administratīvā rajona tiesa a domāhaly se zrušení rozhodnutí státní daňové správy.

Ve svých žalobách mimo jiné tvrdí, že v době, kdy byla zařízení pro obchodní účely zapsána do rejstříku, právní předpisy neukládaly osobám povinným k dani užívajícím zařízení včetně zařízení pro obchodní účely povinnost předložit zdrojový kód a spouštěcí kód registrovaného softwaru či modulu fiskální paměti. Tuto povinnost stanovilo až později nařízení o užívání. Podle žalobkyň je tento požadavek technickým požadavkem, který musí být podle [omissis] směrnice [omissis] 2015/1535 oznámen Evropské komisi [omissis]. Žalobkyně mají za to, že vzhledem k tomu, že dotčený požadavek nebyl oznámen, příslušné rozhodnutí nebylo přijato v souladu s odpovídajícím postupem a není použitelné.

Žalobkyně uvádějí, že v souvislosti s transakcemi týkajícími se nabytí užívacích práv k určitému softwaru je běžné, že uživatel zařízení pro obchodní účely získává přístup (užívací právo) ke spouštěcímu kódu, neboť tento přístup je nezbytný k tomu, aby mohl software v počítači fungovat, avšak nezískává právo měnit nebo dále distribuovat zdrojový kód. Zdrojový kód představuje pro SKIDATA GmbH jakožto výrobce zařízení pro obchodní účely obchodní tajemství a SIA EUROPARK LATVIA jakožto uživatelka těchto zařízení pro obchodní účely nemůže legálně a nezávislým způsobem získat ani distribuovat (předat) zdrojový kód registrovaného softwaru, ledaže k tomu přivolí výrobce zařízení pro obchodní účely.

Aby mohl být orgánu pro posuzování shody poskytnut zdrojový kód registrovaného softwaru zařízení pro obchodní účely, výrobce tohoto přístroje musí poskytnout zdrojový kód poskytovateli služeb týkajících se správy těchto

zařízení, který pak tento kód předloží orgánu pro posuzování shody a ten jej uloží tak, aby poskytovatel správcovských služeb předal do 24 hodin zdrojový kód registrovaného softwaru daňové správě, byla-li podána žádost v souladu s čl. 129⁴ bodem 6 nařízení o užívání.

Žalobkyně mají za to, že výše uvedené nepřiměřeně omezuje práva duševního vlastnictví (užívání těchto práv) a práva k obchodnímu tajemství ke zdrojovému kódu softwaru zařízení pro obchodní účely, jejichž držitelem je výrobce těchto zařízení.

Právní rámec

Právo Evropské unie

5 Smlouva o fungování Evropské unie

„Článek 34: Množstevní omezení dovozu, jakož i veškerá opatření s rovnocenným účinkem, jsou mezi členskými státy zakázána.

Článek 35: Množstevní omezení vývozu, jakož i veškerá opatření s rovnocenným účinkem, jsou mezi členskými státy zakázána.

Článek 36: Články 34 a 35 nevylučují zákazy nebo omezení dovozu, vývozu nebo tranzitu odůvodněné veřejnou mravností, veřejným pořádkem, veřejnou bezpečností, ochranou zdraví a života lidí a zvířat, ochranou rostlin, ochranou národního kulturního pokladu, jenž má uměleckou, historickou nebo archeologickou hodnotu, nebo ochranou průmyslového a obchodního vlastnictví. Tyto zákazy nebo omezení však nesmějí sloužit jako prostředky svévolné diskriminace nebo zastřeného omezování obchodu mezi členskými státy.“

6 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů (a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/48/ES ze dne 20. července 1998, kterou se mění směrnice 98/34/ES o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů) (dále jen „směrnice 98/34“).

Článek 1 bod 1: „výrobkem“ [se rozumí] každý průmyslově vyrobený výrobek a každý zemědělský produkt včetně produktů rybolovu;

Článek 1 bod 3: „technickou specifikací“ [se rozumí] specifikace obsažená v dokumentu, který stanoví požadované charakteristiky výrobku jako jsou úroveň jakosti, ukazatele vlastností, bezpečnost nebo rozměry, včetně požadavků na výrobek, jako jsou obchodní název, terminologie, symboly, zkoušení a zkušební metody, balení, označování výrobků nebo jejich opatřování štítkem s jmenovitými údaji a postupy posuzování shody.

Článek 1 bod 4: „jiným požadavkem“ [se rozumí] požadavek jiný než technická specifikace kladený na výrobek zejména z důvodu ochrany spotřebitelů nebo

životního prostředí, který má vliv na jeho spotřební cyklus po jeho uvedení na trh, jako jsou podmínky použití, recyklace, opětovného používání nebo zneškodňování, pokud tyto podmínky mohou významně ovlivnit složení nebo charakter výrobku nebo jeho uvedení na trh;

Článek 1 bod 11: „technickým předpisem“ [se rozumí] technické specifikace a jiné požadavky nebo předpisy pro služby včetně příslušných správních předpisů, jejichž dodržování je při uvedení na trh, při poskytování služby, při usazování poskytovatele služeb nebo při používání v členském státě nebo na jeho větší části závazné *de iure* nebo *de facto*, jakož i právní a správní předpisy členských států zakazující výrobu, dovoz, prodej nebo používání určitého výrobku nebo zakazující poskytování nebo využívání určité služby nebo usazování poskytovatele služeb s výjimkou předpisů stanovených v článku 10.

Článek 7: Členské státy v souladu s čl. 8 odst. 1 oznámí Komisi veškeré žádosti podané normalizačním institucím týkající se vypracování technických specifikací nebo normy pro určité výrobky za účelem přijetí technického předpisu pro tyto výrobky, jako jsou návrhy technických předpisů, a uvedou důvody pro jejich přijetí.

Článek 8 bod 1: S výhradou článku 10, členské státy sdělí neprodleně Komisi každý návrh technického předpisu s výjimkou případu, kdy takový předpis pouze přejímá úplné znění mezinárodní nebo evropské normy a kdy postačí informace o dotyčné normě; členské státy současně Komisi sdělí důvody, pro které je nezbytné takový technický předpis přijmout, pokud již nebyly uvedeny v samotném návrhu.

7 Směrnice 2015/1535, kterou byla nahrazena a zrušena směrnice 98/34:

Článek 1 odst. 1 písm. c): „technickou specifikací“ [se rozumí] specifikace obsažená v dokumentu, který stanoví požadované charakteristiky výrobku, jako jsou úroveň jakosti, ukazatele vlastností, bezpečnost nebo rozměry, včetně požadavků na výrobek, jako jsou obchodní název, terminologie, symboly, zkoušení a zkušební metody, balení a označování výrobků a postupy posuzování shody.

Článek 1 odst. 1 písm. f): „technickým předpisem“ [se rozumí] technické specifikace a jiné požadavky nebo předpisy pro služby včetně příslušných správních předpisů, jejichž dodržování je při uvedení na trh, při poskytování služby, při usazování poskytovatele služeb nebo při používání v členském státě nebo na jeho větší části závazné *de iure* nebo *de facto*, jakož i právní a správní předpisy členských států zakazující výrobu, dovoz, prodej nebo používání určitého výrobku nebo zakazující poskytování nebo využívání určité služby nebo usazování poskytovatele služeb, s výjimkou předpisů stanovených v článku 7.

Článek 1 odst. 1 písm. g): „návrhem technického předpisu“ [se rozumí] znění technické specifikace, jiného požadavku nebo předpisu pro služby včetně správních předpisů, které je vypracováno se záměrem vydat tuto specifikaci, jiný

požadavek nebo předpis pro služby, nebo je v konečném stadiu nechat vydat jako technický předpis a které je ve stadiu přípravy, kdy ještě mohou být provedeny zásadní změny.

Článek 5 [odst. 1] [*omissis*]: S výhradou článku 7 sdělí členské státy neprodleně Komisi každý návrh technického předpisu s výjimkou případu, kdy se jedná pouze o úplné převzetí mezinárodní nebo evropské normy, a kdy postačí informace o dotyčné normě; členské státy současně Komisi sdělí důvody, pro které je nezbytné takový technický předpis přijmout, pokud již nebyly uvedeny v samotném návrhu.

Lotyšské právo

- 8 Likums „Par nodokļiem un nodevām“ (zákon o daních a poplatcích) (dále jen „zákon“):

Článek 28¹ odst. 4¹: Osoby povinné k dani mohou používat elektronické přístroje a zařízení, jež splňují technické požadavky použitelné na elektronické přístroje a zařízení pro registraci daní a jiných poplatků a u nichž bylo provedeno posouzení shody. Správu elektronických přístrojů a zařízení může vykonávat poskytovatel správcovských služeb, u něhož bylo provedeno posouzení shody v souladu s právními předpisy.

- 9 Nařízení o užívání:

Článek 121⁴ bod 4: Pro účely provedení posouzení shody vzorů registračních pokladen, hybridních registračních pokladen, pokladních systémů a specializovaných zařízení a přístrojů, jakož i jejich modifikací a verzí jejich softwaru, předloží poskytovatel správcovských služeb orgánu technickou dokumentaci v jazyce výrobce a přiloží k ní notářsky ověřený překlad v národním jazyce. Tato technická dokumentace obsahuje: zdrojový kód (informatické pokyny čitelné lidským okem, které vypracoval programátor) a spouštěcí kód (soubor symbolů, který je pro počítač příkazem k provedení programu nastaveného programátorem) registrovaného softwaru a modulu fiskální paměti.

Článek 121⁵: Ve lhůtě šesti měsíců od přijetí dokumentů, na něž odkazuje článek 121⁴ tohoto nařízení, předá orgán pro posuzování shody poskytovateli správcovských služeb prohlášení o shodě vzoru registrační pokladny, hybridní registrační pokladny, pokladního systému a specializovaného zařízení nebo přístroje, jakož i jejich modifikací a verzí jejich softwaru, s technickými požadavky použitelnými na elektronické přístroje a zařízení pro registraci daní a jiných poplatků [...], nebo mu oznámí, že takové prohlášení o shodě nevydává; výše uvedenou informaci předá i státní daňové správě.

Článek 129⁴ bod 6: V okamžiku, kdy se do jednotné databáze (rejstříku) státní daňové správy zapíše vzor nebo modifikace registrační pokladny, hybridní registrační pokladny, pokladního systému a specializovaného zařízení nebo přístroje, jejichž správu provádí poskytovatel správcovských služeb, tento

poskytovatel bez ohledu na to, zda se jedná o výrobce daného zařízení nebo přístroje nebo o autorizovaného zástupce výrobce, předá do dvaceti čtyř hodin zdrojový kód registrovaného softwaru státní daňové správě, pokud jej o to požádá.

Článek 129¹⁷ bod 1 podbod 1.2.2: státní daňová správa vyloučí z jednotné databáze (rejstříku): registrační pokladny, hybridní registrační pokladny, pokladní systémy a specializovaná zařízení nebo přístroje zapsané jménem uživatele: [pokud] nebyly splněny podmínky stanovené právními předpisy, co se týče technických požadavků použitelných na elektronické přístroje a zařízení pro registraci daní a jiných poplatků. Toto vyloučení z jednotné databáze (rejstříku) oznámí státní daňová správa uživateli ve lhůtě 15 kalendářních dnů.

Důvody, z nichž má předkládající soud pochybnosti ohledně použití a výkladu unijního práva

I

Zahrnutí požadavku týkajícího se předání zdrojového kódu registrovaného softwaru do pojmu „technický předpis“

- 10 Technické požadavky použitelné na elektronické přístroje a zařízení pro registraci plateb nejsou na úrovni práva Evropské unie harmonizovány. V souvislosti s volným pohybem zboží v neharmonizovaných oblastech musí být nicméně dodržovány články 34 až 36 Smlouvy o fungování Evropské unie, zásada vzájemného uznávání a směrnice 2015/1535¹.
- 11 Preventivní opatření na ochranu volného pohybu zboží na vnitřním trhu Evropské unie byla zavedena směrnicí 98/34/ES. Tato směrnice ukládá členským státům Evropské unie povinnost oznamovat návrhy technických předpisů a s nimi související informace Evropské komisi a ostatním členským státům Evropské unie za účelem jejich přezkoumání.

Ve vysvětlujících dokumentech Evropské komise se uvádí, že směrnice 98/34 se týká zkoušení a zkušebních metod zahrnujících technické a vědecké metody, které musí být použity pro posouzení vlastností určitého výrobku, jakož i postupů posuzování shody, které jsou používány jako záruka, že výrobek splňuje zvláštní požadavky. Zahrnutí těchto kritérií do působnosti směrnice má zásadní význam, neboť zkoušení a postupy posuzování shody mohou mít za určitých podmínek záporný dopad na obchod².

¹ *Free movement in harmonised and non-harmonised sectors.* Dostupné na https://single-market-economy.ec.europa.eu/single-market/goods/free-movement-sectors_en.

² *European Commission, Directive 93/34/EC – An instrument of co-operation between institutions and enterprises to ensure the smooth functioning of the Internal Market – A guide to the procedure for the provision of information in the field of technical standards and regulations and of rules on Information Society services, Publications Office, 2005, s. 18.* Dostupné na <https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/6d8a677d-06ab-48b6-ba46-73b8150e6c51>.

Vyplývá z toho, že jedním z cílů směrnice je zajistit prostřednictvím předběžných kontrol zvláštní ochranu volného pohybu zboží, neboť volný pohyb je jedním ze základů Evropské unie. Jakožto prostředek k dosažení tohoto cíle se zavádí požadavek, aby členské státy sdělovaly Komisi každý návrh technického předpisu (čl. 8 odst. 1 směrnice 98/34). Z judikatury Soudního dvora Evropské unie vyplývá, že pokud jde o povinnost členských států oznamovat technické předpisy, směrnice 98/34 má za cíl umožnit hospodářským subjektům lépe využívat výhod vlastních vnitřnímu trhu zajištěním pravidelného zveřejňování technických předpisů navrhovaných členskými státy a zavést nástroje nezbytné k tomu, aby mohly hospodářské subjekty posoudit jejich dopad. V souvislosti s cíli směrnice je třeba, aby byly hospodářské subjekty členského státu informovány o návrzích technických předpisů připravovaných jiným členským státem a o jejich používání, tak aby byly schopny se seznámit s rozsahem povinností, které by jim mohly být uloženy, a předjímat případně přijetí těchto předpisů včasným přizpůsobením svých výrobků nebo služeb³.

Nedodržení oznamovací povinnosti je považováno za podstatnou vadu řízení, která může vést k nepoužitelnosti dotčených technických předpisů a k tomu, že vnitrostátní soudy budou muset odmítnout použití relevantních technických předpisů vůči jednotlivcům⁴. Nepoužitelnost plynoucí z nedodržení oznamovací povinnosti se vztahuje nikoliv na veškerá ustanovení zákona, který nebyl oznámen, ale pouze na v něm uvedené technické předpisy⁵.

Dne 9. září 2015 byla přijata směrnice 2015/1535, kterou byla zrušena směrnice 98/34. Směrnice 98/34 i směrnice 2015/1535 stanoví stálý požadavek, podle nějž musí členské státy oznámit Komisi každý návrh technického předpisu.

- 12 Pojem „technický předpis“, který je definován v čl. 1 bodě 11 směrnice 98/34, zahrnuje čtyři kategorie opatření. Jedná se o následující kategorie: 1) „předpis pro služby“ ve smyslu čl. 1 bodu 5 uvedené směrnice; 2) „technická specifikace“ stanovená v čl. 1 bodě 3 uvedené směrnice; 3) „jiný požadavek“, na nějž odkazuje čl. 1 bod 4 uvedené směrnice, a 4) ustanovení „zakazující výrobu, dovoz, prodej

³ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 4. února 2016 ve věci „Trestní řízení proti Sebat Ince“, C-336/14, EU:C:2016:72, body 82 a 83.

⁴ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 30. dubna 1996 ve věci „CIA Security International SA and Signalson SA, Securitel SPRL“, C-194/94, EU:C:1996:172, bod 54; rozsudek ze dne 8. září 2005 ve věci „Lidl Italia Srl v. Comune di Stradella“, C-303/04, EU:C:2005:528, bod 23; rozsudek ze dne 25. dubna 2010 ve věci „Trestní řízení proti Larsí Sandströmovi“, C-433/05, EU:C:2010:184, bod 43; rozsudek ze dne 10. července 2014 ve věci „Lars Ivansson a další“, C-307/13, EU:C:2014:2058, bod 48; rozsudek ze dne 27. října 2016 ve věci „James Elliott Construction Limited v. Irish Asphalt Limited“, C-613/14, EU:C:2016:821, bod 64.

⁵ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 1. února 2017 ve věci „Município de Palmela v. Autoridade de Segurança Alimentar e Económica (ASAE) – Divisão de Gestão de Contraordenações“, C-144/16, EU:C:2017:76, bod 37 a citovaná judikatura.

nebo používání určitého výrobku“, která jsou zmíněna v čl. 1 bodě 11 téže směrnice⁶.

Aby bylo možné určit, zda požadavek předání zdrojového kódu registrovaného softwaru, jehož splnění je předmětem sporu probíhajícího před tímto soudem, představuje technický předpis, je nutné zjistit, zda tento požadavek spadá do některé z výše uvedených kategorií.

- 13 Podle názoru předkládajícího soudu není v tomto sporu pochyb o tom, že zařízení pro obchodní účely jsou „výrobkem“ ve smyslu čl. 1 bodu 1 směrnice, takže povinnost předání zdrojového kódu registrovaného softwaru nemůže být považována za (výše uvedený) „předpis pro služby“ ve smyslu čl. 1 bodu 5 směrnice.
- 14 Podle čl. 1 bodu 3 směrnice 98/34 se „technickou specifikací“ rozumí specifikace obsažená v dokumentu, který stanoví požadované charakteristiky výrobku, jako jsou úroveň jakosti, ukazatele vlastností, bezpečnost nebo rozměry, včetně požadavků na výrobek, jako jsou obchodní název, terminologie, symboly, zkoušení a zkušební metody, balení, označování výrobků nebo jejich opatřování štítkem s jmenovitými údaji a postupy posuzování shody. Podle judikatury Soudního dvora Evropské unie pojem „technická specifikace“ znamená, že vnitrostátní opatření se vztahuje nezbytně na výrobek a jeho obal jako takové, a stanoví tudíž jednu z požadovaných charakteristik výrobku⁷. Pokud je pro účely uvádění na trh *de iure* nezbytné splnění tohoto požadavku, pak musí být považován za „technickou specifikaci“⁸.

Tento soud má za to, že požadavek týkající se předání zdrojového kódu registrovaného softwaru neukládá *prima facie*, aby charakteristiky zařízení pro obchodní účely nutně splňovaly určitá kritéria, a neupřesňuje, jaké charakteristiky musí zařízení pro obchodní účely mít. Judikatura Soudního dvora Evropské unie však neposkytuje jednoznačnou odpověď na otázku, zda musí být požadavek týkající se předání zdrojového kódu registrovaného softwaru považován za požadavek týkající se charakteristik, který je použitelný na zařízení pro obchodní

⁶ Rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 4. února 2016 ve věci „Trestní řízení proti Sebat Ince“, C-336/14, EU:C:2016:72, bod 70; ze dne 13. října 2016 ve věci „Naczelnik Urzedu Celnego I w Ł. v. G. M. a M.S“, C-303/15, EU:C:2016:771, bod 18; ze dne 10. července 2014 ve věci „Lars Ivansson a další“, C-307/13, EU:C:2014:2058, bod 16; ze dne 19. července 2012 ve spojených věcech „Fortuna sp. z o.o. a další v. Dyrektor Izby Celnej w Gdyni“, C-213/11, C-214/11 a C-217/11, EU:C:2012:495, bod 27 a citovaná judikatura.

⁷ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. března 2001 ve věci „Trestní řízení proti Georgiusi van der Burg“, C-278/99, EU:C:2001:143, bod 20; rozsudek ze dne 22. ledna 2002 ve věci „Canal Satélite Digital SL v. Administración General del Estado a Distribuidora de Televisión Digital SA (DTS)“, C-390/99, EU:C:2002:34, bod 45; rozsudek ze dne 21. dubna 2005 ve věci „Trestní řízení proti Larsu Eriku Staffanu Lindbergovi“, C-267/03, EU:C:2005:246, bod 57.

⁸ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 20. března 1997 ve věci „Bic Benelux SA proti Belgickému státu“, C-13/96, EU:C:1997:173, bod 23.

účely (výrobky) v souvislosti s postupy posuzování shody, neboť takovou charakteristiku (existenci zdrojového kódu) nemají všechny výrobky. Požadavek, aby byl zdrojový kód registrovaného softwaru zařízení pro obchodní účely poskytnut (předán) orgánu pro posouzení shody, by mohl být považován za „požadavek týkající se charakteristik“, neboť tento požadavek nemůže být kladen na výrobky, u nichž zdrojový kód (ve smyslu charakteristiky) neexistuje.

- 15 Co se týče pojmu „jiný požadavek“ ve smyslu čl. 1 bodu 4 směrnice 98/34, jedná se o „podmínky“ stanovené právními předpisy, které jsou jiné než technická specifikace, jsou kladeny na výrobek zejména z důvodu ochrany spotřebitelů nebo životního prostředí a mají vliv na jeho spotřební cyklus po jeho uvedení na trh, jako jsou podmínky použití, recyklace, opětovného používání nebo zneškodňování, pokud tyto podmínky mohou významně ovlivnit složení nebo charakter výrobku nebo jeho uvedení na trh⁹.

Použití požadavku stanoveného v čl. 121⁴ bodě 4 nařízení o užívání je nezbytné a vymahatelné proto, aby mohl orgán pro posuzování shody provést posouzení shody zařízení pro obchodní účely. Není-li předán zdrojový kód registrovaného softwaru zařízení pro obchodní účely, orgán pro posuzování shody vydá záporný posudek ke kontrole shody a orgán daňové správy následně tato zařízení vyloučí z jednotné databáze (rejstříku), což má za následek, že tato zařízení pro obchodní účely nesmí být používána k registraci transakcí nebo k počítání hotovosti či jiných platebních prostředků (pro účely finančního a daňového dohledu), což v praxi znamená omezení prodeje těchto zařízení na lotyšském trhu, neboť podniky a organizace působící na lotyšském trhu, které by mohly zařízení pro obchodní účely používat k těmto konkrétním účelům, nemají zájem na nabytí zařízení pro obchodní účely, která nemohou ve své obchodní činnosti plně využít. Vyplývá z toho, že požadavek týkající se předání zdrojového kódu registrovaného softwaru může v praxi narušit uvádění zařízení pro obchodní účely na trh (nebo jejich prodej).

Kromě toho požadavek týkající se předání zdrojového kódu registrovaného softwaru nemá za cíl zajistit ochranu spotřebitelů či životního prostředí, nýbrž umožnit v praxi státní kontrolu plnění povinnosti týkající se registrace daní. Požadavek týkající se předání zdrojového kódu registrovaného softwaru by však mohl být považován za „podmínku“ týkající se používání dotčeného výrobku nebo za vnitrostátní opatření náležející do skupiny technických předpisů, jež je uvedena v čl. 1 bodě 11 směrnice 98/34. Skutečnost, zda vnitrostátní opatření

⁹ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. července 2012 ve spojených věcech „Fortuna sp. z o.o. a další v. Dyrektor Izby Celnej w Gdyni“, C-213/11, C-214/11 a C-217/11, EU:C:2012:495, bod 35 a citovaná judikatura; rozsudek ze dne 21. dubna 2005 ve věci „Trestní řízení proti Larsu Eriku Staffanu Lindbergovi“, C-267/03, EU:C:2005:246, bod 72.

náleží do jedné či druhé z těchto dvou skupin, závisí na rozsahu zakazu, který toto opatření stanoví¹⁰.

Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že u třetí skupiny technických předpisů uvedené v čl. 1 bodě 11 směrnice 98/34, která se vztahuje zejména na zákaz používání, se předpokládá, že dosah sporných vnitrostátních opatření jde jasně nad omezení určitých možných způsobů používání dotčeného výrobku, a tudíž se tato opatření neomezují na pouhé omezení používání tohoto výrobku¹¹. Třetí skupina, která zakazuje výrobu, dovoz, prodej nebo používání určitého výrobku, musí být považována za variantu technického předpisu¹².

V této věci sice požadavek týkající se předání zdrojového kódu registrovaného softwaru nezahrnuje zákaz používání, avšak v oblastech, které jsou z daňového hlediska regulovány, k takovému zakazu v praxi vede, a to ve spojení s čl. 28¹ odst. 4¹ zákona.

- 16 Z výše uvedeného vyplývá, že požadavek týkající se poskytnutí zdrojového kódu registrovaného softwaru zařízení pro obchodní účely by mohl být považován jak za „technickou specifikaci“, tak i za „podmínku“ nebo za „zákaz“ ve smyslu směrnice 98/34. Judikatura Soudního dvora Evropské unie neposkytuje jasnou odpověď na otázku, zda takový požadavek spadá do skupiny „technických předpisů“, a do jaké z jeho skupin náleží.

Proto je třeba položit Soudnímu dvoru Evropské unie otázku, zda musí být čl. 1 bod 11 směrnice 98/34 vykládán v tom smyslu, že do pojmu „technické předpisy“, jejichž návrhy musí být podle čl. 8 odst. 1 výše uvedené směrnice oznamovány Komisi, může být zahrnuto právní ustanovení, podle něhož je poskytovatel správcovských služeb povinen předat orgánu pro posuzování shody zdrojový kód registrovaného softwaru a modul fiskální paměti.

II

Možnost považovat požadavek týkající se předání zdrojového kódu registrovaného softwaru za opatření s účinkem rovnocenným množstevním omezením dovozu

- 17 Jak již bylo uvedeno výše, lotyšské právní předpisy ukládají výrobcům zařízení pro obchodní účely povinnost předat zdrojový kód registrovaného softwaru zařízení pro obchodní účely za účelem posouzení shody. Není-li tento zdrojový kód předán, orgán pro posuzování shody odmítne vydat prohlášení o shodě, což následně slouží jako základ k tomu, aby orgán daňové správy přijal rozhodnutí, jímž vyloučí tato zařízení pro obchodní účely z jednotné databáze (rejstříku),

¹⁰ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 13. října 2016 ve věci „Naczelnik Urzedu Celnego I w Ł. v. G. M. a M.S.“, C-303/15, EU:C:2016:771, bod 20.

¹¹ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. dubna 2005, Trestní řízení proti Larsu Eriku Staffanu Lindbergovi, C-267/03, EU:C:2005:246, bod 76.

¹² Tamtéž, bod 54.

neboť nesplňují technické požadavky použitelné na elektronické přístroje a zařízení pro registraci daní a jiných poplatků. Nesplnění technických požadavků použitelných na elektronické přístroje a zařízení pro registraci daní a jiných poplatků brání tomu, aby byla zařízení pro obchodní účely používána k registraci transakcí nebo k počítání hotovosti či jiných platebních prostředků, a tím v praxi znesnadňuje distribuci zařízení pro obchodní účely žalobkyně, SKIDATA GmbH, na lotyšském území.

- 18 Články 34 až 36 Smlouvy o fungování Evropské unie zaručují volný pohyb zboží, který je jednou ze základních zásad Evropské unie.

Soudní dvůr Evropské unie prohlásil, že každá právní úprava přijatá členskými státy v obchodní oblasti, která by mohla představovat přímou nebo nepřímou, skutečnou nebo potenciální překážku obchodu uvnitř Společenství, musí být považována za opatření s účinkem rovnocenným množstevním omezením¹³. Toto prohlášení Soudního dvora bylo upřesněno rozsudkem vydaným ve věci *Cassis de Dijon*, jímž byla zakotvena zásada, že každý výrobek, který byl zákonně vyroben a uveden na trh v členském státě v souladu s jeho právními a tradičními předpisy, jakož i s využitím výrobních postupů této země, musí být připuštěn na trh kteréhokoli jiného členského státu¹⁴.

Ačkoliv cílem opatření není upravovat obchod se zbožím mezi členskými státy, rozhodný je jeho účinek, ať skutečný, nebo potenciální, na obchod uvnitř Společenství. Podle tohoto kritéria představují opatření s rovnocenným účinkem překážky volnému pohybu zboží vyplývající při nedostatku harmonizace vnitrostátních právních předpisů z použití pravidel týkajících se podmínek, které musí toto zboží splňovat (podmínek týkajících se jejich názvu, tvaru, rozměrů, váhy, složení, prezentace, označování, obalu) na zboží pocházející z jiných členských států, kde je legálně vyráběno a uváděno na trh, i když se tato pravidla použijí bez rozdílu na všechny výrobky, pokud toto použití nelze odůvodnit cílem obecného zájmu způsobilým převážít nad požadavky volného pohybu zboží¹⁵.

Za opatření s rovnocenným účinkem, která jsou zakázána článkem 34 Smlouvy o fungování Evropské unie, Soudní dvůr ve své judikatuře označil také

¹³ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 11. července 1974 ve věci „Procureur du Roi v. Benoît a Gustave Dassonville“, C-8/74, EU:C:1974:82, a rozsudek ze dne 15. listopadu 2005 ve věci „Komise Evropských společenství v. Rakouská republika“, C-320/03, EU:C:2005:684, body 63 až 67.

¹⁴ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 20. února 1979 ve věci „Rewe-Zentral AG v. Bundesmonopolverwaltung für Branntwein“, C-120/78, EU:C:1979:42.

¹⁵ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 20. února 1979 ve věci „Rewe-Zentral AG v. Bundesmonopolverwaltung für Branntwein“, C-120/78, EU:C:1979:42, body 6, 14 a 15; rozsudek ze dne 26. června 1997 ve věci „Vereinigte Familienpress Zeitungsverlags- und vertriebs GmbH v. Heinrich Bauer Verlag“, C-368/95, EU:C:1997:325, bod 8; rozsudek ze dne 11. prosince 2003 ve věci „Deutscher Apothekerverband eV v. 0800 DocMorris NV a Jacques Waterval“, C-322/01, EU:C:2003:664, bod 67.

vnitrostátní ustanovení, podle nichž výrobek legálně vyrobený a uvedený na trh v jiném členském státě podléhá doplňujícím kontrolám, kromě výjimečných případů stanovených nebo povolených právem Společenství¹⁶.

Působnost článku 34 Smlouvy o fungování Evropské unie byla nicméně vymezena rozsudkem Soudního dvora Evropské unie ve věci *Keck*, v němž se uvádí, že se tento článek netýká těch ustanovení v oblasti obchodu, která nejsou diskriminační, tj. těch, která se použijí na všechny dotčené subjekty provozující svou činnost na vnitrostátním území, a pokud postihují stejným způsobem, právně i fakticky, uvádění tuzemských i zahraničních výrobků pocházejících z jiných členských států na trh¹⁷. Pokud jsou tyto podmínky splněny, použití právní úpravy tohoto typu na prodej výrobků, které pocházejí z jiného členského státu a odpovídají právním předpisům stanoveným tímto státem, totiž nebrání jejich přístupu na trh nebo je nepostihuje více než tuzemské výrobky¹⁸. Rovněž tak opatření, která, byť pouze v omezené míře, brání v přístupu výrobků na trh (*market access*), nejsou považována za obchodní právní úpravu¹⁹. Na taková opatření se nepoužije výrok ve věci *Keck*, a proto jsou bez dalšího nepřipustná²⁰.

Také článek 36 Smlouvy o fungování Evropské unie zdůrazňuje, že opatření se musí přímo týkat veřejných zájmů, které mají být chráněny, a že nesmí být přísnější, než je nezbytně nutné (zásada proporcionality). Soudní dvůr kromě toho v rozsudku *Cassis de Dijon* uznal, že členské státy mohou stanovit výjimky, na něž se nepoužije zákaz opatření s rovnocenným účinkem, a to na základě kategorických požadavků (týkajících se mimo jiné účinnosti daňového dohledu, ochrany veřejného zdraví, poctivosti obchodních transakcí a ochrany spotřebitele).

Výše uvedené rozsudky Soudního dvora Evropské unie tvoří rámec zásady vzájemného uznávání.

¹⁶ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 22. ledna 2002 ve věci „Canal Satélite Digital SL v. Administración General del Estado a Distribuidora de Televisión Digital SA (DTS)“, C-390/99, EU:C:2002:34, body 36 a 37; rozsudek ze dne 8. května 2003 ve věci „ATRAL SA v. Belgický stát“, C-14/02, EU:C:2003:265, bod 65.

¹⁷ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 24. listopadu 1993 ve spojených věcech „Trestní řízení proti Bernardu Keckovi a Danielu Mithouardovi“, C-267/91 a C-268/91, EU:C:1993:905, body 16 a 17.

¹⁸ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 24. listopadu 1993 ve věci „Trestní řízení proti Bernardu Keckovi a Danielu Mithouardovi“ (viz výše uvedený rozsudek ve věci *Keck* a *Mithouard*, bod 17).

¹⁹ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 9. července 1997 ve spojených věcech „Konsumentombudsmannen (KO) v. De Agostini (Svenska) Förlag a TV-Shop i Sverige AB“, C-34/95 až C-36/95, EU:C:1997:344, bod 43; rozsudek ze dne 10. února 2009 ve věci „Komise Evropských společenství v. Italská republika“, C-110/05, EU:C:2009:66, bod 58.

²⁰ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 26. dubna 2012 ve věci „Asociación Nacional de Expendedores de Tabaco y Timbre (ANETT) v. Administración del Estado“, C-456/10, EU:C:2012:241, body 38 až 42.

19 Požadavek týkající se předání zdrojového kódu registrovaného softwaru zařízení pro obchodní účely je uložen všem zařízením pro obchodní účely (bez ohledu na to, zda se jedná o dovezené výrobky nebo o výrobky vyrobené v tuzemsku), a proto není takový požadavek diskriminační²¹. Rovněž tak požadavek týkající se předání zdrojového kódu registrovaného softwaru – tj. kódu, který je jako takový součástí softwaru zařízení pro obchodní účely – nezakazuje prodej zařízení pro obchodní účely na lotyšském území, nýbrž pouze požaduje, aby byl v oblastech, které jsou z daňového hlediska regulovány, v této souvislosti nezbytně prováděn postup posuzování shody, v rámci něhož musí být poskytnut zdrojový kód registrovaného softwaru zařízení pro obchodní účely, a tento postup musí být prováděn bez ohledu na to, zda již byl proveden v zemi, v níž byla tato zařízení pro obchodní účely vyrobena (v této věci není uvedeno, zda je takový požadavek uložen v Rakousku nebo v jiných zemích Evropské unie, do nichž žalobkyně, SKIDATA GmbH, distribuuje zařízení pro obchodní účely). Jak připustilo Lotyšské sdružení poskytovatelů parkovacích a garážových služeb, po posouzení dostupných „certifikovaných“ zařízení pro obchodní účely není v současnosti na lotyšském trhu k dispozici žádná z pokročilých technologií správy parkovacích zařízení vyvinutých světově uznávanými výrobci, což může být v praxi přičítáno tomu, že tito výrobci zařízení pro obchodní účely nemají v úmyslu sdělovat zdrojový kód registrovaného softwaru, neboť tento prostředek, který náleží výrobcům zařízení pro obchodní účely, je chráněn právy duševního vlastnictví – a sice patenty (některé části softwaru jsou chráněny patenty) a autorskými právy – a právy obchodního tajemství. V případě, že je zdrojový kód registrovaného softwaru zařízení pro obchodní účely poskytnut třetím osobám, hrozí jeho využití k jiným účelům, jako například ke tvorbě konkurenčních výrobků nebo ke změně softwaru; v lotyšském právním řádu však nejsou upraveny otázky týkající se následné manipulace s poskytnutým zdrojovým kódem (včetně zkoušení a uložení) ze strany orgánů podílejících se na posouzení shody (poskytovatel správcovských služeb, orgán pro posuzování shody a případně i orgán daňové správy), což by umožnilo zaručit bezpečnost zdrojového kódu registrovaného softwaru. Právě z tohoto důvodu odmítla poskytnout zdrojový kód registrovaného softwaru zařízení pro obchodní účely také žalobkyně SKIDATA GmbH.

Podle názoru tohoto soudu vede tudíž výše uvedená právní úprava k tomu, že se dovoz zařízení pro obchodní účely stává obtížnějším a dražším, a to až do té míry, že může odradit zainteresované hospodářské subjekty (včetně žalobkyně SKIDATA GmbH) od uvádění těchto zařízení pro obchodní účely na trh v Lotyšsku, pokud tato zařízení nesmí být používána k registraci transakcí nebo k počítání hotovosti či jiných platebních prostředků (ve finanční a daňové oblasti). Požadavek týkající se předání zdrojového kódu registrovaného softwaru tedy nepředstavuje podmínku uvádění na trh ve smyslu výše zmíněné judikatury *Keck* a *Mithouard* a mohl by být považován za opatření s účinkem rovnocenným množstevnímu omezení dovozu.

²¹ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 16. března 1977 ve věci „Komise Evropských společenství v. Francouzská republika“, C-68/76, EU:C:1977:48, bod 14.

Je tedy třeba položit Soudnímu dvoru Evropské unie otázku, zda musí být článek 34 Smlouvy o fungování Evropské unie vykládán v tom smyslu, že požadavek týkající se předání zdrojového kódu registrovaného softwaru může být považován za opatření s účinkem rovnocenným množstevnímu omezení dovozu.

- 20 Má-li být požadavek týkající se předání zdrojového kódu registrovaného softwaru považován za opatření s účinkem rovnocenným množstevnímu omezení dovozu, je třeba přezkoumat, zda může být tento požadavek vzhledem k jeho omezujícímu dopadu na obchod mezi členskými státy odůvodněn některým z důvodů stanovených v článku 36 Smlouvy o fungování Evropské unie nebo některým z naléhavých důvodů obecného zájmu uznaných judikaturou Soudního dvora Evropské unie, a případně zda je takové omezení vhodné k dosažení sledovaného cíle a nejde nad rámec toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné²².

Soudní dvůr Evropské unie již několikrát připustil, že taková právní úprava omezující základní svobody (včetně volného pohybu zboží) může být odůvodněna zajištěním účinnosti daňového dohledu²³. Jak dokládá přípravná dokumentace k nařízení o užívání, cílem tohoto nařízení je zaručit, že budou odváděny daně, a zamezit přitom zásahům do *softwaru* nebo do designu pokladních zařízení²⁴. Tento soud tedy vyvodil, že požadavek týkající se předání zdrojového kódu registrovaného softwaru sleduje legitimní cíl, kterým je zajištění daňového dohledu a příslušných kontrolních pravomocí, jež mají zabránit případnému neregistrování plateb nebo neodvádění daní. Kromě toho je podle všeho vhodný k dosažení takového cíle.

Vyvstává nicméně otázka, zda je požadavek týkající se předání zdrojového kódu registrovaného softwaru nezbytný k dosažení sledovaného cíle. Státní daňová správa vysvětlila, že zárukou získání úplných informací je právě předání zdrojového kódu a spouštěcího kódu, vzhledem k tomu, že existuje možnost instalovat do zdrojového kódu funkce skrytého zdrojového kódu (formou dílčí

²² Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. června 2003 ve věci „Komise Evropských společenství v. Italská republika“, C-420/01, EU:C:2003:363, bod 29; rozsudek ze dne 5. února 2004 ve věci „Komise Evropských společenství v. Italská republika“, C-270/02, EU:C:2004:78, bod 21.

²³ Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 28. ledna 1992 ve věci „Hanns-Martin Bachmann v. Belgický stát“, C-204/90, EU:C:1992:35, bod 18; rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 15. června 1997 ve věci „Futura Participations SA a Singer v. Administration des contributions“, C-250/95, EU:C:1997:239, bod 31; rozsudek ze dne 28. října 1999 ve věci „Skatteministeriet v. Bent Vestergaard“, C-55/98, EU:C:1999:533, bod 23.

²⁴ Ministru kabineta noteikumu projekta “Nodokļu un citu maksājumu reģistrēšanas elektronisko ierīču un iekārtu lietošanas kārtība” sākotnējās ietekmes novērtējuma ziņojums (anotācija) [Úvodní zpráva ke studii dopadu návrhu nařízení Rady ministrů „Právní úprava používání elektronických přístrojů a zařízení pro registraci daní a jiných poplatků“ (přípravný dokument)]. Dostupné na https://likumi.lv/wwraksti/ANOTACIJAS/TAP/2005/FMANOT_160913_KA_LIETOSAN.2850.DOC.

kompilace ve spouštěcím kódu, což může vést k vymazání dat), a to různými metodami a postupy. Dalším důvodem k pochybnostem ohledně této nezbytnosti je skutečnost, že v jiných členských státech Evropské unie poskytuje žalobkyně pro účely provedení příslušných posouzení rozhraní pro programování aplikací (*Application Programming Interface*, API) k zařízení pro obchodní účely, které zajišťuje spojení mezi informatickou aplikací SKIDATA GmbH a softwaru jednotlivých orgánů pro posuzování shody, jehož prostřednictvím získává orgán pro posuzování shody veškeré nezbytné informace o platbách. Jak vysvětluje žalobkyně, všechny verze softwaru zařízení pro obchodní účely, jakož i jejich aktualizace, jsou ověřovány automaticky i manuálně, což obnáší ověření celé databáze, a daný systém podléhá rovněž pravidelně se opakujícímu auditu prováděnému v souladu se standardy PCI DSS (Payment Card Industry Data Security Standard), což zaručuje, že data softwaru nebudou změněna. Kromě toho je třeba uvést, že žalobkyně SKIDATA GmbH souhlasila s poskytnutím té části zdrojového kódu, který se týká registrace plateb a daní, za účelem provedení posouzení shody zařízení pro obchodní účely, avšak orgán pro posuzování shody tento návrh nepřijal a požadoval celý zdrojový kód softwaru zařízení pro obchodní účely, což představuje v praxi opatření, jež omezuje práva žalobkyně SKIDATA GmbH v nejvyšší míře. V této souvislosti je také třeba uvést, že dokumenty, které jsou součástí spisu, neobsahují žádný údaj, který by vzbudil obavu z možného nedostatku dobré víry na straně žalobkyň nebo poskytovatele správcovských služeb.

Je tedy třeba položit Soudnímu dvoru Evropské unie otázku, zda je požadavek týkající se předání zdrojového kódu registrovaného softwaru přiměřený ve vztahu k zajištění účinnosti daňového dohledu.

Výrok

Na základě článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie [*omissis*] Administratīvā rajona tiesa (správní soud prvního stupně)

rozhodl takto:

Soudnímu dvoru Evropské unie se pokládají tyto předběžné otázky:

1) Musí být čl. 1 bod 11 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů vykládán v tom smyslu, že do pojmu „technické předpisy“, jejichž návrhy musí být podle čl. 8 odst. 1 výše uvedené směrnice oznamovány Komisi, může být zahrnuto právní ustanovení, podle něhož je poskytovatel správcovských služeb povinen předat orgánu pro posuzování shody zdrojový kód registrovaného softwaru?

2) Musí být článek 34 Smlouvy o fungování Evropské unie vykládán v tom smyslu, že požadavek týkající se předání zdrojového kódu registrovaného softwaru orgánu pro posuzování shody může být považován za opatření s účinkem rovnocenným množstevnímu omezení dovozu?

3) V případě kladné odpovědi na předchozí otázku, lze mít za to, že je toto opatření přiměřené ve vztahu k zajištění účinnosti daňového dohledu?

Řízení se přerušuje do rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie.

Proti tomuto usnesení nelze podat opravný prostředek.

[omissis]

[podpis]

PRACOVNÍ DOKUMENT